சிறுகதை: நிழல் ஒன்று

Written by - ஶ்ரீரஞ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

ஜன்னல் கண்ணாடிக்கூடாக வெளியே வெறிச்சுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் சுந்தர். மேப்பிள் மரத்தில் ஒரு சில அரும்புகள் துளிர்விட்டுக்கொண்டிருந்தன. அங்கும் இங்குமா சில பறவைகள் பாடிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் தெரு மட்டும் வெறிச்சோடிப் போயிருந்தது. தேடிப்பிடித்தால் காணக்கூடியளவில் மிகச் சிலர் ஆளுக்கு ஆள் வெகுதொலைவில் முகமூடிகளுடன் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தனர். பக்கத்திலிருந்த பூங்காவில் அணில்கள் மட்டும் ஓடிவிளையாடிக் கொண்டிருந்தன. குளிரோ, வெய்யிலோ எதுவானாலும் ரிம் ஹோட்டன்ஸ் கோப்பி வாங்குவதற்காகக் காத்திருக்கும் கார்களையும் மனிதர்களையும் அவன் பார்த்து நீண்ட நாட்களாகியிருந்தது.

மேசைமேல் ஏற்றப்பட்டிருந்த கதிரைகளும், கலகலத்திருக்கும் அந்தவிடத்தில் இருந்த மயான அமைதியும் அவனுக்குப் பூதாகரமாகத் தெரிந்தன. இந்த அமைதி, இந்த வேலை, கனடாவுக்கு மனைவி சாந்தியின் வரவு … என அவன் வாழ்வுடன் தொடர்பான அனைத்துமே பதிலற்ற கேள்விகளாக மெதுமெதுவாக விசுவரூபமெடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

‘கெதியிலை புரோமோசனுக்கு அப்பிளை பண்ணோணும். அப்பத்தான் சாந்தி வரேக்கே சிலவுக்குக் கட்டுபடியாகுமெண்டு நினைச்சுக்கொண்டிருக்க, ம்ம், சத்தமில்லாமல் நான் யுத்தம்செய்வன் எண்டு கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற இந்தக் கொரோனா வந்து நிலைமையை அடியோடு மாத்திப்போட்டுது, சீ…’

அவன் மனசுக்குள் பொங்கிய விரக்தியை, தொற்று வராமல் இருக்கிறதே பெரியவிஷயமென்ற அறிவு சமாதானப்படுத்த முயன்றபோது, மாற்றக்கூடியவற்றை மாற்றக்கூடிய வல்லமையையும் மாற்றமுடியாதவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மனவலிமையையும் வளர்த்துக்கொள் என எங்கோ வாசித்த ஒரு வாசகம் அவன் நினைவுக்கு வந்து அவன் இதயத்தை ஆதரவுடன் தடவிக்கொடுத்தது.

1 / 5

சிறுகதை: நிழல் ஒன்று

Written by - ஶ்ரீரஞ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

“சனியன் பிடிச்ச கொரோனா எண்டு திட்டுறதாலை எனக்கு நானே மனவுளைச்சலை உண்டாக்கிறதைத்தவிர வேறு என்னத்தைச் சாதிக்கப்போறன்,” என்ற அவனின் சிந்தனையை வேலையைப் பொறுப்பேற்க வந்திருந்த டொமினிக்கின் குரல் குலைத்தது.

“சரி, நாளைக்குச் சந்திப்பம்.” என பேப்பருக்குள் மூழ்கிப்போயிருந்த மனேஜருக்கு ஆங்கிலத்தில் சொல்லிப்போட்டு வெளியே வந்த சுந்தர் கதவைத் திறக்கவும் பானு உள்ளே நுழையவும் சரியாக இருந்தது.

“ஓ, பானு! உங்களைச் சந்திப்பன் எண்டு நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. என்ன இண்டைக்கு நீங்க வெள்ளனத் தொடங்கிறியளா?”

வேலைநேரங்கள் மாற்றப்பட்டிருந்ததால் மூன்று கிழமையாக அவனுக்கு அவளைச் சந்திக்கக்கிடைக்கவில்லை. அவனின் முகம் அவனையறியாமலே மலர்ந்தது.

ரிம் ஹோட்டன்ஸில் அவனுக்கு அவள்தான் வேலைபழக்கினாள். அப்படி ஆரம்பித்த அறிமுகம் நல்லதொரு நட்பாக அவர்களிடையே மலர்ந்திருந்தது.

பானு அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். அந்தப் புன்னகையை மேவியதொரு கலக்கம் அவளின் கண்களில் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“இல்லை, சுந்தர். மனேஜர் வந்து சந்திக்கச் சொன்னார். கையும் ஓடேல்லை, காலும் ஓடேல்லை. அதாலை வெள்ளனவே வந்திட்டன்,” சொல்லிக்கொண்டே ஜக்கற்றைக் கழற்றினாள், அவள்.

‘ஓ!”

அவனின் அந்த ‘ஓ’ அவனுக்கே குழப்பத்துடன் ஒலித்தது. நாளைக்குச் சந்திப்பம் என அவன் மனேஜருக்குச் சொல்வதே அடுத்த நாள் வேலை இருக்கிறதென அவனுக்கு அவனே உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளத்தான். பானு ஒரு மேற்பார்வையாளர் என்பதால் … அதிகம் பேர் வேலைசெய்யத் தேவையில்லாத நேரத்தில் மேற்பார்வையாளர் ஏனென வேலையை விட்டு அவளை நிற்பாட்டப் போறாரோ … அவனின் மனம் பானுவுக்காகக் கலங்கியது.

ஓடிக்கொண்டிருந்த மெசின் ஒன்றுக்குள் சிக்கிக்கொண்டதால், ஆறு மாதத்துக்கு முன்பாக வலது கையின் இரண்டு விரல்களை அவளின் கணவன் இழந்திருந்தான். காலம் அவனின் உடல் காயத்தை ஒருவாறாகத் தேற்றிவிட்டிருந்தாலும்கூட, அவனின் மனக் காயம் நாள் ஆக ஆக கூடிக் கொண்டிருந்ததை சுந்தர் அறிவான். அது பானுவை மிக அதிகமாகப் பாதிப்பதும் சுந்தருக்குத் தெரிந்ததே.

கடைசியாக அவன் அவளைச் சந்தித்தபோது, பிளாஸ்ரர் போடப்பட்டிருந்த அவளின் நெற்றியின் வலது பகுதியில், தழும்பு ஒன்று முன்தள்ளிக்கொண்டு நிற்பது அவளின் முகத்தில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சுருட்டை முடிக்கிடையிலும் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

2 / 5

அன ்று அந ்தக ் காயம ் பற ்றி விசாரித ்த அனவைரு்க ்கு்ம ் கு்ளியலறையில ்
விழு்ந ்துபோனனே ் என ்றே அவள ் சொல ்லிக ்கொண ்டிரு்ந ்தாள ். தநே ீ ர ்
இடைவேளையின ்போது, அவள ் அரு்கில ் சென ்று, “பானு, ஆ ய ் ஓகே, என ்ன நடந ்தது?”
என மலெ ்லிய கு்ரலில ் அவன ் கடே ்டபோது அவள ் கண ்களைக ் கண ்ணீ ர ் நிறதை ்தது.
தலையை இடமு்ம ் வலமு்மாக ஆட ்டியவள ், பிறகு சொல ்கிறனே ் என ்பது போல வாயை
அசதை ்தாள ். பின ்னர ் வலேை மு்டிந ்துபோகு்ம ்போது அவள ் அவனபை ் போனில ்
அழதை ்தாள ்.

“பானு,” என அவன ் சொல ்லு்ம ்மு்ன ்பாக ஓங ்கி ஓலித ்த அவளின ் கவேல ் அவன ் மனதகை ்
கு்டைந ்தது. “சனிக ்கிழமை களபை ்பாயிரு்க ்கு எண ்டு இவர ் சோபாவிலை
படு்த ்திரு்ந ்தவர ். இந ்தச ் சின ்னன ் ரண ்டு்ம ் ஒண ்டை ஒண ்டு கலசை ்சு்க ் கொண ்டு
ஓடித ் திரிஞ ்சு்துகள ். அந ்தச ் சத ்தத ்திலை அவற ்ரை நித ்திரை போட ்டுது. கோவத ்திலை
அவர ் பரிசோக கத ்தினார ், பத ்தாதது்க ்கு சு்மிக ்கு அடிச ்சு்ம ்போட ்டார ்…
ததே ்தண ்ணியோடலை போன நான ் ஏனப ்பா அடிச ்சனியள ், அதுகள ் சின ்னப ் பிள ்ளயைள ்
விளயைாடமல ் என ்ன செய ்யு்ங ்கள ், நீ ங ்க உள ்ளு்க ்கு்ப ் போய ்ப ் படு்க ்கிறதுதானே
எண ்டு சொன ்னன ். அவ ்வளவுதான ் … என ்னடி நீ ் எனக ்கு்ப ் படிப ்பிக ்கிறியோ எண ்டு
ததே ்தண ்ணிக ் கோப ்பயைபை ் பறிச ்சு எனக ்கு வீ ் சினார ். வலியிலை நான ் கத ்த
பிள ்ளயைள ் அதலை மிஞ ்சி அலறிச ்சு்துகள ்…” கண ்ணீ ரின□டு வந ்த அவள ் கு்ரலில ்
இயலாமை ஒலித ்தது.

“ஓ, ஐ ஆம ் வரிி சொறி பானு, வரிி சொறி எனக ்கனெ ்ன சொல ்லு்றது எண ்டே
தரிியலே ்லை…” என ்று மட ்டு்ம ்தான ் அவனால ் சொல ்லமு்டிந ்தது.

அன ்றிரவு சாப ்பிடவோ, நித ்திரைகொள ்ளவோ அவனால ் மு்டியவில ்லை. படு்க ்கயைில ்
பு்ரண ்டு பு்ரண ்டு உரு்ண ்டபடியிரு்ந ்தான ். அவனின ் சிறுபிள ்ளபை ் பராய நினைவு்கள ்
மாறிமாறி அவனின ் நினைவு்க ்கு வந ்து அவனகை ் கஷ ்டப ்படு்த ்திக ்கொண ்டிரு்ந ்தது.

இந ்தத ் தனிப ்படு்த ்தல ் காலத ்தில ், பிள ்ளகைளின ் மலோன, பணெ ்களின ் மலோன
வன ்மு்றை அதிகரித ்திரு்க ்கிறது என ்பதை ஊடகங ்கள ் சொல ்லிக ்கொள ்ளு்ம ்
பொழுது்களிலலெ ்லாம ் பானுவின ் மு்கமே அவன ் கண ் மு்ன ் நிழலாடு்ம ். மனதில ்
அச ்சமறே ்படு்ம ். க□டவே, வலியிலயேே வாழ ்க ்கயைை மு்டித ்து்க ்கொண ்ட அவன ்
அம ்மாவின ் அழு்கசை ் சத ்தம ் அவனு்க ்கு்ள ் பரிதாபமாய ் ஒலிக ்கு்ம ்.

“என ்ன யோசனை சு்ந ்தர ், எல ்லாம ் ஓகயோ?” அவர ்களு்க ்கு்ள ் இரு்ந ்த அந ்த
மௌனத ்தபை ் பானு உடதை ்தாள ்.

“வாழ ்க ்கயைின ் வினோதங ்களை நினசை ்சு்ப ்பாத ்தன ் பானு…. எங ்கடை நாட ்டிலை
இரு்ந ்தது ஆக ரண ்டரேண ்டு மொழியள ்தான ், இரு்ந ்து்ம ் மற ்ற மொழியிலை இரண ்டு
சொல ்லு்க க□ட எங ்களு்க ்கு்த ் தரிியாது. இப ்ப இங ்கை இன ்னொரு மொழியலை
அரகைு்றயைாய ்ப ் பசேி வாழு்றம ். அங ்கயேே ஓரு்த ்தரின ்ரை மொழியலை ஓரு்த ்தர ் படித ்து,
ஓரு்த ்தரை ஓரு்த ்தர ் விளங ்கிக ்கொண ்டிரு்ந ்தால ் இனப ்பிரச ்சினை இப ்பிடி
உச ்சத ்து்க ்கு்ப ் போய ் இவ ்வளவு அழிவு நிகழாமல ் தடு்த ்திரு்க ்கலாமோ, எங ்கடை
வலேயைளபை ் பாத ்து்க ்கொண ்டு நாங ்களு்ம ் அங ்கயேே நிம ்மதியாக இரு்ந ்திரு்க ்கலாமோ
எண ்டலெ ்லாம ் இப ்ப என ்ரை மனம ் தத ்து்வவிசாரணை செய ்யு்து, பானு,” என ்றான ்
சு்ந ்தர ்.

சிறுகதை: நிழல் ஒன்று

Written by - ஶ்ரீரஞ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

“ம்ம், சரி, அதை விடுங்கோ, குடும்பத்துக்குள்ளை ஒருத்தரை ஒருத்தர் விளங்கி, ஆளுக்கு ஆள் மதிப்புக் கொடுத்து நடக்கிறதே சிலருக்குப் பெரும் பிரச்சினையாயிருக்கு! இப்ப பஸ்சிலை வரேக்கை மனுஷபுத்திரனின்ரை ஒரு கவிதை படிச்சன், கேளுங்கோ…”

ஒருமை– பன்மை

‘எந்தக் கணத்தில்
என்னை அழைப்பதில்
பன்மையிலிருந்து
ஒருமைக்கு மாறினாய்?
பன்மையிலிருந்து
ஒருமைக்கு மாறும்போது
ஆட்டத்தின் ஒரு விதி மாற்றப்படுகிறது சீட்டுக்கட்டில் ஒரு சீட்டு ரகசியமாக இடம் மாறுகிறது ஓசையில்லாமல் ஒரு பூனை
அறைக்குள் நுழைகிறது
கிணற்றுத் தண்ணீரின் சுவை
திடீரென மாற்றமடைகிறது
ஒரு அனுமதிச் சீட்டின்
ஓரத்தில் கிழிக்கப்படுகிறது‘

“உண்மைதான் பானு, உறவு ஒண்டு நெருக்கமா வரேக்கே எவ்வளவு சந்தோஷப்படுறம். மரியாதையை, உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கிறதிலைகூட ஒரு மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கிறம் … ஆனால் பிறகு மற்ற ஆள் அதைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யேக்கைதானே ….,” அவனால் தொடரமுடியவில்லை.

வீட்டுக்குள் 24 மணி நேரமும் பானு அடைந்து கிடக்கவேண்டியிருந்தால் … அவன் கண்கள் கலங்கின, இதயம் வலித்தது. அவனது உள்மனம் அம்மா என ஓலமிட்டது.

அவள் மனேஜரிடம் போய்வரும்வரை அங்கேயே காத்திருந்தவனுக்கு அவள் சொன்ன செய்தி ஆச்சரியம் தருவதாக இருக்கவில்லை.

“பானு, நான் சொல்லிமுடிக்கும் வரைக்கும் குறுக்கிடாமல் கேட்பீங்களா?” கேட்டவன் பானுவின் கண்களைப் பார்த்தபடி அவன் தீர்மானத்தை உறுதியுடன் கூறினான்.

“கொரோனாப் பிரச்சினை இருக்கும்வரைக்கும், இந்த வேலையிலை எனக்குக் கிடைக்கிற காசை அரசாங்கம் தாற காசு ஈடுசெய்யும். இந்தப் பிரச்சினை ஓய்ஞ்சாப் பிறகு திரும்ப இங்கை நான் வரலாம், அல்லது வேறையொரு வேலையைத் தேடலாம். ஆனா… இந்த வேலை உங்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியமெண்டது, உங்களுக்கும் தெரியும், எனக்கும் தெரியும். ஒரு சுப்பவைசராக இருந்திட்டு சும்மா பணியாளராக இருக்கிறது, உங்களுக்குப் பரவாயில்லையா, பானு? நீங்கள் சரியெண்டு சொன்னால் மனேஜரோடை நான் கதைக்கிறன் …”

4 / 5

சிறுகதை: நிழல் ஒன்று

Written by - ஶ்ரீரஞ்சனி -
Monday, 07 September 2020 21:54 - Last Updated Monday, 07 September 2020 22:20

அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது எனப் புரியாத பானு கண்ணீர் மல்க அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

“ரண்டு மீற்றர் இடைவெளியைப் பேணவேணுமெண்டதாலை உங்கடை இந்தக் கும்பீட்டை மன்னிச்சுவிடுறன்,” எனச் சிரித்தபடி மனேஜரிடம் சென்றான் சுந்தர்.

sri.vije@gmail.com

5 / 5